

Forslag og gennemførte dem. Jeg nærer den Tro til den almindelige danske Vælgers Offervillie, at naar han blev stillet overfor at yde Ofre med det bestemte Formaals at værne den danske Krone mod at gaa en Katastrofe i Møde, noget i Retning af det, vi har set fra vore Nabolande, at der saa ikke vil blive mange Vælgere, der forlader de paagældende politiske Partier for at aga over til andre, idet Vælgerne vil forstaa, at her er der saa meget paa Spil, at her maa vi ogsaa ofre noget.

I denne Situation kan det jo hænde, at der fra konservativ Side lyder Ord som disse, at ringere end det gaar nu, kan det i hvert Fald ikke gaa, Overfor saadanne Røster vil jeg gerne spørge: Hvad vil der da ske — forudsat at man kan gaa ud fra, at de paagældende vil gennemføre det, de har sagt, at de vil gennemføre —, hvis denne Regering i dette Øjeblik styrtes? At det konservative Parti har i sin Haand — hvis det sætter sig det Maal at slaa i Stykker — at styrte den nuværende Regering, er der ingen Tvivl om; men jeg spørger: Hvad vil saa ske udover det at slaa i Stykker? Ja, der kan jo ske et og andet, der kan bl. a. ske det, at det socialdemokratiske Parti kommer til Magten, ikke fordi jeg tror, de kan udrette noget som helst nyttigt, men en Del skadeligt vil de utvivlsomt kunne naa at udføre. Kunde de handle, som de vilde, maa jeg mene, at saa vilde de som Lægemiddel for den danske Krone i høj Grad indføre Importregulering. Jeg skal vedblivende ganske se bort fra de Ubehageligheder, der rent administrativt kan være ved denne Ordning — for øvrigt er alle enige om, at saadant er det —, men, som jeg allerede har udviklet, det er min fuldkommen faste Overbevisning, at der ved Importregulering intet som helst naas.

Overfor denne Situation maa jeg hævde, at de Skridt, Partiet Venstre hidindtil har gjort overfor dette specielle Problem, har været alt for smaa — de har ikke været saa smaa i Retning af at skaffe Balance, men det er nu forhaabentlig et overstaaet Stadium, nu staar vi ved en ny Vej, som ikke er kortere end den Vej var, der hed: Vejen til Balance. Det er jo givet, at skal man gaa en lang Vej, er det ikke altid forstandigt at tage meget smaa Skridt, saa varer det nederdragtig længe, før man kommer til Vejs Ende. Selv om altsaa de Skridt, Regeringen hidtil har taget, er meget smaa, maa det efter konservativ Opfattelse indrømmes, at de Skridt,

der er gjort, er Skridt i den rigtige Retning. Efter hvad der er passeret i de 4 Aar, der nu snart er rundet til Ende, siden Venstre dannede sin Regering, maa det erkendes, at Venstre støttet af de Konservative trods Nedgang i Indtægter har arbejdet sig hen til Balance. (Latter paa Tilhørerpladserne). At de har arbejdet sig hen til Balance, er hævet over enhver Tvivl.

Ser vi paa, hvad der fra anden Side vilde være blevet gjort, og ser man navnlig paa det som Konservativ, maa man dog erkende, at den eneste Indsats, som de andre Partier har øvet, med Hensyn til Anvisninger til at forbedre Balanceforholdene har været Militærudgifternes Nedsættelse. Men saa vist som det konservative Parti ikke er et Parti, der tror paa, at man kan undgaa at have et til Forholdene passende Forsvar, er det min Overbevisning, at den Indsats for konservative Vælgere i hvert Fald ikke kan være nogen Tiltrækning. Endvidere har de radikale Partier modsat sig Luksusskatter i stor Mængde, skønt Statens Finanser i saa høj Grad trængte til dem for at faa Balance.

Jeg maa haabe, at naar konservative Vælgere finder, at vi fra vor Side handler for langmodigt, de da samtidig maa kunne anvise os Vej til at naa noget bedre. Jeg kunde forstaa, at der paa et vist Tidspunkt, da Erhvervs-krisen i særlig Grad var brændende, fra visse Sider kunde ræsonneres som saa: Hvorfor styrter I dog ikke Regeringen? Socialdemokratiet vil jo straks staa til Rede for at hjælpe Erhvervene saa meget, som de behøver at hjælpes. Jeg kunde forstaa, at der kunde være en vis Logik i paa det Tidspunkt at skride til en saadan Handling. Men ser man paa den Sag, som ligger for, og spørger man: Hvad vil Socialdemokratiet gøre overfor denne specielle Situation? maa dog vist enhver Konservativ indrømme, at det, de vil gøre, er kun af det daarlige, det bevirker slet ikke det, det skulde bevirke.

Ud fra denne Betragtning er det mit Haab, at ivrige konservative Vælgere vil kunne forstaa, at det er ikke gjort alene med at styrte Regeringen. Samtidig maa jeg erkende, at Uroen indenfor de Klasser, for hvem Opsparing er en naturlig og rimelig Ting, utvivlsomt breder sig mere og mere, idet man befrygter, at de opsparede Midler efterhaanden skal blive til intet. Bliver først en Stemning tilstrækkelig opskræmmet, er det en Kendsgerning, at saa hjælper det ikke altid med Fornuft-ræsonnementer. Jeg vil haabe, at Regeringen i den korte